

בכורות פרק ב הלוקח עובר פרתו דף טו

שהם קדושים וצריך להמתין שיפול בהם מום שאינם נפדים תמימים. אם הבהמה התעברה קודם פדיה וילדה לאחר פדיה אין בוולדות קדושה אבל גזרו עליהם שיהיה אסורים כדי שאנשים לא ישהו בהמות פסולי המוקדשים וימתינו שיגדלו וולדות ויבואו לעבוד ולגזוז את האימהות, דין הוולדות שהתעברו קודם פדיה ר' הונא אמר שא"א להקריבם או לפדותם שאין בהם קדושה ולכן נועלים אותם בחדר והם מתים, ר' חנינא אמר שקודם הפדיה של האם מקדיש את הוולד שיהיה קדוש כמו אמו וכשפודה את האם נשאר הבן קדוש, אבל לא יכול להקדיש לקדושה אחרת שהוקשו פסולי המוקדשים לבכור מהמילה 'בשעריך' ובכור א"א להקדישו לדבר אחר שכתוב **"אך בכור.. לא יקדיש איש אותו"** וכך משמע מהברייתא להלן.

בברייתא כתוב שבהמה שהוקדשה למזבח כשהיא בעלת מום ונפדתה, חייבת בבכור ובמתנות כהונה, הגוזז והעובד אפילו לפני פדיון אינו לוקה אלא עובר על איסור דרבנן, הממיר בבהמה אחרת אפילו קודם פדיון אינו תופס קדושה, מועלים בהם קודם פדיון אבל לא לאחר פדיון, וולדותיהם חול ונפדים תמימים ויכול להקדישם לאיזה קרבן שירצה, כללו של דבר שהם כחולין לכל דבריהם לרבות שהשוחט בחוץ פטור אלא שצריכים פדיה. בהמה שהוקדשה תמימה ולאחר מכן נפל בה מום, פטורה מבכור וממתנות כהונה, הגוזז או עובד בה אפילו לאחר פדיון לוקה, הממיר אפילו לאחר פדיון תופס קדושה, מועלים בה קודם פדיון אבל לא לאחר פדיון, וולדותיהם קודש ואינם נפדים אלא מתפיס בהם קדושה שהייתה באימם, כללו של דבר שהם כקדשים לכל דבריהם לרבות

המקדיש בהמה תמימה לקרבן ולאחר מכן נפל בה מום קבוע צריך לפדותה ולהביא מדמיה קרבן חדש ונקראת 'פסולי המוקדשים' ומותרת באכילה שכתוב **"אך כאשר יאכל את הצבי ואת האיל כן תאכלנו"**.

מהמילים 'צבי ואת האיל' למדו להקיש פסולי המוקדשים לחיות שאין בהם קדושת בכור ולא נותנים מתנות כהונה כקדשים, ר' פפא למד ממיעוט המילה 'אך' שיש בפסולי המוקדשין איסור אכילת חלב (שומן אסור) ואיסור שחיטת אותו ואת בנו ואינם מותרים כחיה, רבא למד ממיעוט המילה 'אך' רק שיש איסור אותו ואת בנו ומכך שכתוב בבכור בעל מום **"בשעריך תאכלנו.. כצבי וכאיל רק את דמו לא תאכלו"** שהמילים 'את דמו לא תאכלו' מיותרות שהרי גם דם חיות אסור אלא לרבות איסור אכילת חלב.

פסולי המוקדשים אסורים בגיזה ועבודה שכתוב **"בכל אות נפשך תזבח ואכלת בשר"** ולמדו 'תזבח' ולא גיזה 'בשר' ולא חלב 'ואכלת' ולא לכלביך, יש שלמדו 'תזבח ואכלת' אין לך היתר אלא משעת זביחה לאכילה ולא לגיזה ועבודה אבל אם מתה יכול לפדות להאכילם לכלבים.

בהמת פסולי המוקדשים שילדה קודם שנפדתה הוולד קדוש, שכתוב בקרבן שלמים **"אם זכר אם נקבה"** ולכאורה פסוק זה מיותר ולמדו 'זכר' לרבות וולד שלמים שקדוש 'אם' לרבות וולד של שלמים בעלת מום, 'נקבה' לרבות תמורת שלמים שקדוש 'אם' לרבות תמורת שלמים בעלת מום, ונחלקו האם הוולדות קרבים על המזבח או

בכורות פרק ב הלוקח עובר פרתו דף טו

שגם חלב הפרה אסור בשתייה אלא
שמותר לאכול את בשרה.